

ဝိသုဒ္ဓိစာပေ

ရှင်မြတ်နိုး ကလောင်ခွဲ သင်မြတ်နိုး

ကိုယ့်ဘဝလေးထဲမှာ မင်းရှိနေစေချင်တယ်

Digital Art : Idea Kyaw & Mg Kyaw Oo

အခန်း(၁)

သူမသည် ဟန်ချက်ညီညီနှင့် စတိုင်ကျကျလေးနှင့် လျှောက်လာသည်။ သူမသည် တောင့်ဖြောင့်နေ၏။ ဝင်းမှည့် ချောမွတ် ဖြူနု အိစက်နေလေသည်။ ခန္ဓာကိုယ်လေးပေါ်တွင် မိုးပြာရောင် ဂျင်းဘောင်းဘီအရှည် ကျပ်ကျပ်လေးအား စပိုရှပ် ကိုယ်ကျပ်အပြာနုရောင်လေးနှင့် တွဲဖက် ဝတ်ဆင်ထား၍ သူမရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်အလှလေးက မြင်သူငေးလောက်အောင် နုထွတ်လှပလွန်း နေလေသည်။

"ကျွန်မနာမည် ချွတ်ချွတ်"

"ဘာ"

"ချွတ်ချွတ်"

"ဘာ . . . ဘာချွတ်ရမှာလဲ"

"ရှင် ဘာစကားပြောတာလဲ၊ ကျွန်မနာမည် ချွတ်ချွတ်လို့ ပြောတာ"

"ချွတ်ချွတ်"

"ဟုတ်တယ်"

"နာမည်အရင်းလား"

"အဖျား"

"ဗျာ"

"အဖျားဆွတ်ခေါ်တာရှင့်"

"ဟိုလေ"

"ကျေးဇူးပြုပြီး အဖျားရော အရင်းရော အပြည့်အစုံ ပြောပြပါလား"

"ကျွန်မ ကိုယ်ရေးရာဇဝင်က ရှင့်ရှေ့မှာ ရှိနေတဲ့ ပုံစံထဲမှာ အပြည့်အစုံ ပါ ပြီးသားပဲလေ"

"ဪ ဟုတ်သားပဲ၊ ကျွန်တော် မေ့သွားတယ်၊ ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်တယ်၊ နာမည် အပြည့်အစုံက ချွတ်ချွတ်ချော"

ထင်ပေါ် မျက်လုံးတွေက ရယ်ချင်စိတ်တွေ လွှမ်းသွားသည်။ နာမည်က လည်း ချွတ်ချွတ်ချောတဲ့။ ဘယ်လို နာမည်ကြီးလဲ၊ ဒီလိုနာမည်မျိုး မှည့်တဲ့ သူ တစ်ယောက်တလေတောင် မရှိနိုင်ပါဘူး။

အားပါး ကောင်မလေးကတော့ အရမ်းမိတယ်။ မိတာမှ တော်တော်လေး ကို မိနေတာပဲ။ ဘယ်လို တင်စားရမလဲ။ နုသော၊ ထွတ်သော၊ လှပအိစက် သော၊ ချောမော အို ဘယ်လို တင်စားရမှန်းပင် မသိ။

နှုတ်ခမ်းလေးက နှင်းဆီငုံလေးကဲ့သို့ စိုရဲဖူးငုံငုံလေး။ အသားအရေက လည်း ဝင်းအိနေတာပဲ။ ပြီးတော့ အရပ်အမောင်းကလည်း စံချိန်မီပဲ။ တောင့်သလား မမေးနဲ့။ ချွတ်ချွတ်ချောက သူယောင်မယ်လား၊ ဥစ္စာစောင့် လား၊ နတ်သမီးလေးလား။

"ဒီမှာ"

"ဗျာ"

"ရှင်ဘာဖြစ်နေတာလဲ"

"ဗျာ"

"ရှင့်မျက်လုံးတွေ ကျွန်မကိုကြည့်ပြီး ပြူးထွက်နေတယ်"

"ဗျာ"

"ရှင်က ဦးသက်တင်ရဲ့ လက်ထောက် ထင်တယ်နော်"

"ဟုတ်ပါတယ်၊ ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော် အံ့သြသွားလို့ပါ"

"ဘာအံ့သြစရာရှိလို့လဲရှင့်"

"နာမည်လေ နာမည်၊ ချွတ်ချွတ်ချော ဆိုတော့"

"အဲဒါ အရေးကြီးလို့လားရှင့်၊ နာမည်ဆိုတာ ကိုယ်သဘောကျ နှစ်သက် သလို မှည့်ကြတာပဲဟာ၊ ဘာလဲ နာမည်မှည့်ရင် ဟိုလို မမှည့်ရဘူး၊ ဒီလို မမှည့်ရဘူး သတ်မှတ်ချက် ရှိနေလို့လား"

"မရှိပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ အဓိက"

ထင်ပေါ် စိတ်မထိန်းနိုင်တော့ဘဲ ချွတ်ချွတ်ချော ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးရဲ့ လက်လေးကို ဆတ်ခနဲ တို့ကြည့်မိလိုက်လေတော့သည်။

"ဝုန်း"

"အား"

"ချွတ်"

"အမလေး၊ မလုပ်ပါနဲ့၊ အား"

သူ့လက်တွေကို ဆတ်ခနဲ ဆွဲယူကာ လိမ်ချိုးခြင်း ခံလိုက်ရလေသည်။ စားပွဲပေါ်မှာ ရှိနေတဲ့ ပစ္စည်းတွေ ဖရိုဖရဲ ပြုတ်ကျကုန်၏။

"အား . . . လွှတ်ပါဗျ၊ ချွတ်ချွတ်ချော၊ အမိ ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ၊ အား"

သူမ လွှတ်ပေးလိုက်လေသည်။ ထင်ပေါ့ မျက်နှာကြီးက နာကျင်တဲ့ ဝေဒနာကြောင့် ရှုံ့မဲ့နေ၏။

"ရှင် ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်မအသားကို ထိရတာလဲ၊ ပိုင်စိုးပိုင်နင်း ကျွန်မကို ဘာထင်လို့လဲ"

"မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော်က အမိကို လူမှ ဟုတ်ရဲ့လားလို့ အသားကို ထိကြည့်တာပါ"

"သေလိုက်၊ အရူးပဲ"

ချွတ်ချွတ်ကို ဒီလိုလာလုပ်လို့ ဘယ်ရမလဲ။ မီးပွင့်သွားမယ်။ မဖွယ်မရာလုပ်လို့ကတော့ သူသေကိုယ်သေပဲနော်။

"အထဲဝင်လို့ရပါပြီ"

"ဟွန်း"

မျက်စောင်းထိုးပစ်လိုက်သည်။ ဦးမိုးသက်တင်ရဲ့ လက်ထောက်ကလည်း အူကြောင်ကြောင် နဲ့ပဲ။ အငမ်းလွန်တာ၊ ချွတ်ကလည်း မြင်သူ ငေးလောက်အောင် ချောတာပဲဟာ။

ဦးမိုးသက်တင်ကို တွေ့ရမယ်ဆိုတော့ ရင်က နည်းနည်းခုန်ချင်လာရသည်။ ချွတ်ရဲ့ အလုပ်ရှင် ဖြစ်လာမည့်သူ ဖြစ်နေလို့ပါ။ ချွတ် တံခါးကို အသာလေးတွန်းဖွင့်ပြီး အထဲကို ဝင်လိုက်လေသည်။ အမလေး အတော်လေး ကြီးကျယ် ခမ်းနားလွန်းနေတဲ့ ရုံးခန်းကြီးပါလား။

"ဒေါက်"

"ဒေါက်"

"ဒေါက်"

သူမ ခွာမြင့်ဖိနပ် ဒေါက်ချွန်ချွန်လေးနှင့် ကျောက်ပြား အလှအပတွေ ဆင်ထားတဲ့ ကြမ်းပြင် ထိတွေ့သံလေးက အားနာပါးနာစွာ ထွက်ပေါ်နေလေသည်။ လက်လက်ထနေတဲ့ ကြမ်းပြင်ပေါ် ဖိနပ် စီးခွင့်ပြုထားသည်က အံ့သြစရာပဲ။

"ဒေါက်"

"ဒေါက်"

"ဒေါက်"

ဘုရားရေ။ မန်နေဂျင်းဒါရိုက်တာ ကိုမိုးသက်တင်ကို အရိပ်အယောင်မျှ ပင် မတွေ့ရ၍ စိတ်ထဲမှာ တစ်မျိုးကြီး ဖြစ်သွားရ၏။ အခန်းထဲမှာ လူမရှိ ပေ။ ချွတ်ချွတ်က ဘာကိုမှ ကြောက်တတ်သူတော့ မဟုတ်။ ဖေဖေက ချွတ်ချွတ်ကို ငယ်ငယ်လေးတည်းက ယောက်ျားလေး တစ်ယောက်လို နေထိုင်ပြုမူစေပြီး ကိုယ်ခံပညာတွေလည်း သင်ပေးထားခဲ့သည်။

"သမီးက မိန်းကလေးလေ၊ ချောမောလှပတယ်၊ ဖေဖေက ဘယ်လောက် အထိ စောင့်ရှောက် ပေးနိုင်မှာမို့လို့လဲ၊ ဒါကြောင့် သမီးရဲ့ လုံခြုံမှုအတွက် ဖေဖေက ကြိုတင် လေ့ကျင့်ပေးထားတာလေ"

ဖေဖေ ဆုံးသွားပြီး အခု ချွတ်ချွတ် တစ်ယောက်တည်း အထီးကျန် တစ်ကောင်ကြွက်မလေး။ ဒါပေမဲ့ လာမထိနဲ့၊ မီးပွင့်သွားမယ်မှတ်။ ဖေဖေ က ချွတ်ချွတ်အတွက် တိုက်ခန်းလေး တစ်ခန်းနှင့် ပိုက်ဆံအနည်းငယ်ပဲ ကျန်ခဲ့သည်။ အဖော်ကောင်မလေး တစ်ယောက်နှင့် နေ၏။ ချွတ်ချွတ် ဘဝ ရှေ့ရေးအတွက် အလုပ်တစ်ခုတော့ လုပ်သင့်သည်ဟု ထင်ပြီး ချွတ်ချွတ် အလုပ်ရှာခဲ့လေသည်။

"ချွတ်ချွတ် ဦးမိုးသက်တင်ကို မင်း သွားတွေ့လိုက်ပါ၊ ဆရာ အလုပ်ကိစ္စ ပြောထားတယ်၊ ဦးမိုးသက်တင်နဲ့ တွေ့မှ မင်း ဘာလုပ်ရမလဲ ဆိုတာ ပြော လိမ့်မယ်၊ ဆရာ့ကို ယုံတယ် မဟုတ်လား"

ချွတ်ချွတ်ရဲ့ တိုက်ကွမ်ဒိုဆရာ ဦးကျော်ဇေက ပြောသည်။ ရောင်စဉ် ကုမ္ပဏီရဲ့ မန်နေဂျင်း ဒါရိုက်တာ ဦးမိုးသက်တင်က ချွတ်ချွတ်ကို ဘယ်လို အလုပ်မျိုး ပေးမှာလဲ။ ကြီးကျယ် ခမ်းနားလွန်းတဲ့ အခန်းကြီးထဲမှာ ချွတ်ချွတ် ယောင်ချာချာ ဖြစ်မနေအောင် သတိထားပြီး စားပွဲကြီး တစ်ခုရှေ့

မှာ ရှိနေတဲ့ ဆိုဖာဆက်တီ တစ်လုံးမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်တော့သည်။ လှပ ခမ်းနားနေပြီး အဖိုးတန် ကျွန်းပန်းကနုတ် အလှအပတွေ ပြင်ထားသော ဦး မိုးသက်တင်ရဲ့ ရုံးခန်းကတော့ တကယ့်ကို စံချိန်မီပဲ မဟုတ်လား။

"မချွတ်ချွတ်ချော ထင်တယ်၊ ဒီခုံမှာ အခွင့်မရှိဘဲ မထိုင်ရပါဘူး"

"ဟင် ဘာဖြစ်လို့လဲ"

ချွတ်ချွတ် နောက်မှ မထင်မှတ်ဘဲ ထွက်ပေါ်လာတဲ့ အသံကြောင့် လှည့် ကြည့်လိုက်တော့ မိန်းမချောလေးတစ်ယောက် ဖြစ်နေသည်။ အားပါး အရမ်းလှတာပဲ။ ချွတ်ချွတ်တောင် ငေးမော ကြည့်ရသည်။

"ယုန်က ဦးမိုးသက်တင်ရဲ့ အတွင်းရေးမှူးမလေးပါ၊ ဒီနေရာက ဦးမိုး သက်တင်ရဲ့ ခွင့်ပြုချက် ရမှ ထိုင်ရမှာပါ"

"နေပါဦး စောစောက အခန်းထဲမှာ ဘယ်သူမှ မရှိပါဘူး၊ စောစောက ဒေါ် ရွှေယုန်က ဘယ်သွားနေတာလဲ"

"ကျွန်မနာမည် ယုန်ကလေးပါ၊ ကျေးဇူးပြုပြီး ရှင်ထပါ၊ ဒီမှာပဲ မတ်တတ်ရပ်စောင့်ပါ"

ဟွန်း ဘယ်လိုလူတွေလဲ။ ရိုင်းလိုက်တာ။ ကြီးကျယ်ခမ်းနား ပြနေတာ လား။ ဦးမိုးသက်တင်ရဲ့ အတွင်းရေးမှူးမလေးကတော့ နက်ပြာရင့်ရောင် စ ကပ်တိုတိုလေးနှင့် ပေါင်တံစင်းစင်းလေးတွေက ထင်းခနဲ ပေါ်နေသည်။ ခွာ မြင့်ဖိနပ် အနက်ရောင်လေး စီးထားပြီး စမတ်ကျလွန်းနေ၏။ ဘယ်လိုပဲ ကြည့်ကြည့် လှပလွန်းတဲ့ ယုန်ကလေးပဲ။ ချွတ်ချွတ် ပြဿနာ မတက်လို တော့သဖြင့် ထိုင်ရာမှ ထလိုက်လေသည်။

"မန်နေဂျင်း လာပြီ မချွတ်ချွတ်ချော"

ချွတ်ချွတ် မျက်စိရှေ့သို့ အနက်ရောင် အနောက်တိုင်း ဝတ်စုံကို စမတ်ကျ

စွာ ဝတ်ဆင်ထားသော ခုံခုံညားညား ယောက်ျားတစ်ယောက် ရောက်လာ
တော့သည်။ ချွတ်ချွတ် တွေ့မြင်ဖူးသမျှ ယောက်ျားတွေထဲမှာတော့ အတော်
လေးကို ညှို့ယူဖမ်းစားနိုင်စွမ်း ရှိနေတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက် ပါပဲ။ သူ
မျက်ဝန်းအကြည့်တွေက ညှို့ယူနိုင်စွမ်း အရှိဆုံးဟု တွေးမိနေလေသည်။

"ချွတ်ချွတ်ချောပါ"

"ထိုင်"

အသံကလည်း ဩဇာအာဏာ ရှိလွန်းတဲ့ အသံမျိုးပဲ။ ချွတ်ချွတ် ဝင်ထိုင်
လိုက်လေသည်။ ချောမော ခုံညားပြီး ညှို့ယူ ဖမ်းစားနိုင်စွမ်းရှိလွန်းတဲ့
ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ချွတ်ချွတ် ပထမဆုံး အကြိမ် တွေ့ဆုံခဲ့ဖူးခြင်း
ပင်။ ဒါပေမဲ့ ချွတ်ချွတ် မျက်နှာလေးကလည်း တည်နေသည်။ ဘာကိုမှ
စိတ်ဝင်စားဟန် မပြဘဲ ရင်ဆိုင်လိုက်နိုင်၏။

"ကျွန်မ ချွတ်ချွတ်ချောပါ။ အဖျားဆွတ်ပြီး ခေါ်ရင်တော့ ချွတ်ပေါ့။ မန်နေ
ဂျင်းဆီကို သွားတွေ့ဖို့ ချွတ် ဆရာက စေလွှတ်လိုက်လို့ပါ"

"ဪ အစ်ကိုကျော်ဇေ လွှတ်လိုက်တဲ့ ချာတိတ်မလေးလား"

လေသံက အထက်စီးကနေ နည်းနည်းဆန်လွန်းနေသည်ဟု ထင်မိသည်။
ချာတိတ်မတဲ့။ အင်းလေ သူက လုပ်ငန်းရှင်ကြီးပဲလေ။ ချွတ်ချွတ်က သူ
အတွက်တော့ ချာတိတ်မလေးပဲပေါ့။

"ကျွန်မ လုပ်ရမဲ့အလုပ်က"

"ချွတ်ချွတ်ချော"

"ပြောပါ"

"မင်း လုပ်ရမဲ့ အလုပ်ကို ပြောရမှာတော့ အရမ်းအားနာတယ်၊ ဒါက အ
တော့်ကို လျှို့ဝှက်ရမဲ့ အလုပ်ပဲ"

"ရှင်"

"မင်း စိတ်ရှည်ရှည်ထားပြီးတော့ နားထောင်ပါ"

"ပြောပါ၊ အားမနာပါနဲ့၊ ဆရာက ကျွန်မကို မှာလိုက်ပါတယ်၊ မန်နေဂျင်း
ကို အစွမ်းကုန် ကူညီဖို့"

"အိုကေ"

ဦးမိုးသက်တင်ရဲ့ မျက်ဝန်းတွေက ဝင်းလက်တောက်ပ သွားရလေသည်။
ဦးမိုးသက်တင်ဟု ခေါ်ရပေမဲ့ အသက်အရွယ်ကတော့ ချွတ်နဲ့ မတိမ်းမယိမ်း
ပါ။ ချွတ် အစ်ကိုအရွယ်လောက် ဖြစ်လေသည်။

"ချွတ်ချွတ်ချော"

"ရှင်"

"မင်းလုပ်ရမဲ့ အလုပ်က ကိုယ့်ရဲ့ ကိုယ်ရံတော် တပ်မှူးလေးပဲ"

"ရှင်"

"ပြီးတော့ ကိုယ့်ချစ်သူ အယောင်ဆောင်ရမယ်"

"ရှင်"

ကြီးကျယ်ခမ်းနားလွန်းတဲ့ ကုမ္ပဏီ ရုံးခန်းကြီးထဲမှာ အသံတွေက အပ်ကျ
သံမျှပင် မကြားရအောင် တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်သွားရလေသည်။

အခန်း(၂)

သူမ ထလိုက်လေသည်။ ဘယ်လိုကြီးလဲ၊ တစ်မျိုးကြီးပါပဲလား။ ချွတ်ချွတ်ကို ဘာထင်လို့လဲ။ ဒီလောက် ကြီးကျယ်ခမ်းနားတဲ့ ရှင့်လို လူတစ်ယောက်က ဒီလိုလုပ်ဖို့ လိုအပ်သေးလို့လား။

"ကိုယ်က ကိုယ်ခံပညာတွေ တတ်ကျွမ်းတဲ့ မိန်းကလေး တစ်ယောက်ကို အနားမှာ ရှိနေစေချင်တယ်၊ အဲဒီမိန်းကလေးက ကိုယ့်ချစ်သူ ဖြစ်နေရမယ်"

"ကျွန်မ ဘာမှ နားမလည်ဘူး၊ ရှင် ဘာတွေ ပြောနေတာလဲ၊ ရှင့်လို လူတစ်ယောက်က ဒါတွေ လိုအပ်နေလို့လား"

"လိုအပ်လို့ပေါ့ ချွတ်ချွတ်ချော၊ ကိုယ့်လိုလူမျိုးအတွက် ဒီလိုလုပ်တာတော့ နည်းနည်း ရူးကြောင်ကြောင် နိုင်တာပေါ့လေ၊ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်အတွက် တကယ်ပဲ လိုအပ်နေလို့ပါ"

"ဦးမိုးသက်တင် အတွင်းရေးမှူးမလေး ယုန်ကလေးဆိုရင်ရော"

"ကိုယ့်ရဲ့ လက်အောက်ငယ်သားကို ဒီလို ကလေးကလား ပုံစံမျိုး မလုပ်စေချင်လို့ပါ"

"ကျွန်မကိုရော သူက ဦးမိုးသက်တင်ရဲ့ ချစ်သူလို့ ထင်ပါ့မလား"

"ယုန်ကလေး ဘာမှ သိစရာ မလိုပါဘူး၊ ကိုယ့်ကိစ္စမှာ ယုန်ကလေးကို အသုံးမချချင်တာပါ၊ မင်းက လက်ခံမယ် ဆိုရင် ကိုယ့်ဘက်ကနေ ဘာဖြစ်လို့ မင်းဆီက အကူအညီ တောင်းရသလဲ ဆိုတာ ပြောပြမယ်"

ချွတ်ချွတ်ချောကို သူ အကဲခတ် ကြည့်နေမိလေသည်။ မဆိုးဘူးဟု ထင်

မိ၏။ ဆရာကျော်ဇေရဲ့ တပည့်ဖြစ်၍လည်း သူ ယုံယုံကြည်ကြည် တွေ့ဆုံ ပြောဆိုခြင်း ဖြစ်၏။

"ဆောရီးပါပဲ၊ ကျွန်မ လုံးဝ လက်မခံနိုင်ပါဘူး၊ ရူးကြောင် မူးကြောင် အလုပ်ကြီးပါ၊ စိတ်ပျက်တယ်"

"ချွတ်ချွတ်ချော"

"ကျွန်မ လုံးဝ လက်မခံနိုင်ပါဘူး၊ သွားခွင့်ပြုပါဦး ဦးမိုးသက်တင်၊ ဝမ်းနည်းပါတယ်နော်"

"ချွတ်ချွတ်ချော"

"ပြောပါ"

"မင်း စဉ်းစားပါဦး"

"ဟင့်အင်း"

"ကိုယ်က ယုံကြည်စိတ်ချပြီး ကိုယ်ရေးကိုယ်တာတွေ တိုင်ပင်မိတယ်၊ ဒီ ကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး"

"ချွတ်ကို စိတ်ချပါ၊ ဦးမိုးသက်တင် ဂုဏ်သိက္ခာမဲ့အောင် ဘယ်တော့မှ မ ပြောပါဘူး၊ ကတိပေးပါတယ်နော်"

ဟုတ်တယ်။ ဒီအလုပ်ကြီးကိုတော့ ချွတ်ချွတ် မလုပ်ချင်ပါဘူး။ ဟွန်း မုန်း လိုက်တာ၊ ကလေးကလား ဦးမိုးသက်တင်လို လူကြီးလူကောင်း လုပ်ငန်း ရှင်ကြီး တစ်ယောက်က ဘာဖြစ်လို့များ ဒီလို လုပ်ရတာလဲ။ စောစောက အထင်ကြီးမှုတွေ ဘယ်ရောက်ကုန်မှန်းပင် မသိတော့ချေ။

"ချွတ်ချွတ်"

"ဘာ"

"အဲ"

"ကျွန်မနာမည်ကို ရှင် အဖျားဆွတ်ခေါ်စရာ မလိုဘူး"

"ဟင်"

"ဟွန်း"

ချွတ်ချွတ်ချော အလကားနေရင်း ဒေါသတွေ ဖြစ်ချင်နေမိလေသည်။ နှုတ်ခမ်းသားလေး တွေက စူတင်းတင်းလေး ဖြစ်နေရ၏။ တကယ့်ကို စိတ် တွေက အခဲမကျေလိုက်တာ။ ခိုးလိုးခုလုနဲ့ နေရထိုင်ရတာ တစ်မျိုးကြီးပဲ။ ကုမ္ပဏီကြီးရဲ့ အပြင်ရောက်လာမှ စိတ်သက်သာ သွားသလိုပင်။ အမလေး အခုမှ အသက်ရှူချောင်သွားပြီး ကားငှားနေမိသည်။

"ချွတ်ချွတ်ချော"

"ဟင်"

"ကိုယ် မင်းကို ပြောပြစရာတွေ ရှိတယ်၊ မင်း နားထောင်ပေးဖို့တော့ ကိုယ် တောင်းဆိုပါတယ်"

ဦးမိုးသက်တင်လို လူတစ်ယောက်က တောင်းဆိုတော့လည်း ချွတ်ချွတ် ချော မငြင်းဆန်ချင်ပေ။

"ကားပေါ်တက်ပါ"

ဦးမိုးသက်တင်ရဲ့ မျက်နှာပေါ်မှာ ညှိုးနွမ်းနေလေသည်။ ချွတ်ချွတ် အံ့ဩ နေမိ၏။ ဦးမိုးသက်တင်မှာ စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေနှင့် ပြည့်စုံပြီး ကြီးကျယ် ခမ်းနားတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်မှာ ဒီလို အခက်အခဲ အကျပ်အတည်း တွေလည်း ရှိနေသေးပါလား။

"ချွတ်ချွတ်ချော"

"ပြောပါ"

"ကိုယ် မိန်းမတစ်ယောက်နဲ့ လက်ထပ်ရမယ်၊ အဲဒီမိန်းမက ကိုယ် အမုန်း

ဆုံး မိန်းမတစ်ယောက်ပဲ"

"ရှင်"

"ဒေလီယာဆိုတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ကို ကိုယ် ငယ်ငယ်လေးတည်းက အရမ်းပဲ မုန်းတီးခဲ့တယ် ချွတ်ချွတ်ချော"

"ချွတ်ကို တရင်းတနှီး ချွတ်ချွတ်လို့ပဲ ခေါ်ပါ ဦးမိုးသက်တင်"

"ကိုယ့်ကိုလည်း တရိတသေ ဦးမိုးသက်တင်လို့ မခေါ်ဘဲ ကိုမိုးသက်လို့ပဲ ခေါ်ပါ"

"အင်း"

ဦးမိုးသက်တင် အပြုံးက နည်းနည်းတော့ မှိုင်းဝေ ညှိုးရော်နေလေသည်။
တော်တော်လေး စိတ်ထိခိုက် ကြေကွဲနေပုံပင်။

"ဒေလီယာက ရုပ်ချောတယ်၊ ပညာတတ်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ အရမ်း ခေတ်မီ လွန်းနေပြီ၊ နိုက်ကလပ် တက်တယ်၊ ယောက်ျားလေးတွေနဲ့ တွဲတယ်၊ မိန်းမ လည်း မဝီသဘူး၊ ပြီးတော့ ကိုယ့်အချစ်ဆုံး ညီကို သတ်လိုက်တဲ့ မိန်းမပဲ"

"ဟင်"

"ကိုယ့်ညီရဲ့ ချစ်သူပဲ၊ ကိုယ့်ညီ နိုင်ငံခြားမှာ ကားအက်ဆီးဒင့် ဖြစ်ပြီး ဆုံး တာ၊ ဒေလီယာနဲ့ ပြဿနာတက်လို့ စိတ်ညစ်ပြီး အရက်တွေ အလွန်အကျွံ သောက်တာ"

"ဒီလို မိန်းမတစ်ယောက်ကို ဘာဖြစ်လို့ ကိုမိုးသက်ရဲ့ မိဘတွေက လက်ထပ်ပေးချင် ရတာလဲ"

"ဒေလီယာတို့ရဲ့ တောင်းဆိုမှုပါ၊ ညီ ဆုံးသွားတော့ နစ်နာမှုအတွက်တဲ့၊ ဒေလီယာနဲ့ ကိုယ် ဘယ်လိုမှ မသင့်မြတ်နိုင်ပါဘူး၊ မာမီက ကိုယ့်မှာ ချစ်သူ ရှိနေရင် ငြင်းဆန်နိုင်တယ်တဲ့"

"ဒါများ ရှင့်အတွင်းရေးမှူးမလေးက ဘယ်လောက် ချောလဲ"

"မင်းက ယုံကြည်စိတ်ချရတယ်လို့ ဆရာကျော်ဇေက ပြောတယ်လေ၊ ကိုယ် သဘောကျတာက မင်း တစ်ခါတစ်ရံ ယောက်ျားလေးဆန်ပြီး ကိုယ်ခံပညာတွေလည်း တတ်တယ် မဟုတ်လား"

ချွတ်က မိန်းကလေးလို ဝတ်စားပြင်ဆင်လိုက်လျှင် ချောမောလှပ နုထွတ် နေတဲ့ မိန်းမချောလေး ဖြစ်နေရပြီး ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်လို ကျားကျားလျားလျားနှင့် ကိုယ်ခံပညာတွေလည်း တတ်ကျွမ်းလေသည်။

"ဒီကိစ္စအတွက် ကိုယ် ဘယ်သူမှ မပြောချင်ဘူး ချွတ်ချွတ်၊ ကိုယ်နဲ့ အရင်း နှီးဆုံး ဆရာကျော်ဇေကိုပဲ ပြောပြတာ"

"ချွတ်က ကိုမိုးသက် ချစ်သူဆိုတော့ ကိုမိုးသက် မိဘတွေက သဘောတူ လက်ခံပါ့မလား"

"အဲဒီအတွက် ကိုယ် စီစဉ်ထားတယ်လေ၊ ချွတ်ချွတ်က မိဘတွေ ကွယ်လွန်သွားပြီး အမွေတွေ အများကြီးရပြီး ချမ်းသာတယ်၊ တစ်ယောက်တည်းနေတာ ဘာညာပေါ့"

"ဘယ်လောက်အထိ ချွတ်က ဟန်ဆောင်ပေးရမှာလဲ"

"ကိုယ့်မာမိက ကင်ဆာရောဂါ ဝေဒနာရှင်ပါ"

"ရှင်"

"အလွန်ဆုံး ခြောက်လလောက်ပဲ နေရတော့မှာ၊ ကိုယ့်မာမိကလည်း ဒေ လီယာ့ကို မနှစ်သက်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ နှစ်ဖက်မိဘတွေက ငယ်သူငယ်ချင်းတွေ ဖြစ်နေတော့ သားသမီးချင်း ဖလှယ်ဖို့ သဘောတူ ထားကြတယ်လေ"

ထိုကိစ္စကို အကူအညီပေးဖို့တော့ ချွတ်ချွတ် တွန့်ဆုတ်နေမိလေသည်။ အဓိပ္ပာယ်မရှိဟု ထင်မိ၏။ ဆရာက ချွတ်ချွတ် ကူညီမှ ဖြစ်မယ်ဟု ပြောနေ

လေသည်။

"ဒေလီယာကို ကိုယ် လက်မထပ်ချင်ဘူး၊ မာမီကလည်း မလွန်ဆန်နိုင်ဘူး၊ ကိုယ့်မှာ ချစ်တဲ့လူ ရှိတဲ့အကြောင်း ပြောလိုက်မိတယ်၊ မာမီက အဲဒီ မိန်းကလေးကို ခေါ်လာခဲ့ရမယ်တဲ့၊ ဒေလီယာ့ မာမီကလည်း လာမယ်တဲ့"

ချွတ်ချွတ်က လုံးဝ မိန်းမ မဆန်တာပဲ။ ဣန္ဒြေသိက္ခာတွေနှင့် မိန်းမဆန်ဆန် နေရတာ စိတ်မသက်မသာ ဖြစ်ရသည်။

"နောက်ပြီး မင်းရဲ့ ယောက်ျားလေးဆန်တဲ့ စိတ်ဓာတ်နဲ့ ခပ်ကြမ်းကြမ်း ကောင်မလေး တစ်ယောက်ကိုပဲ ကိုယ် ရွေးချယ်ချင်တယ်၊ ဒါမှ ကိုယ့်ကို မချစ်မှာလေ"

"ဟွန်း"

"နောက်ပြီး မင်းကို ကိုယ်တစ်ခုလောက် အတိအလင်း ပြောထားချင်တာက ယုန်ကလေးက ကိုယ့်ချစ်သူပဲ"

"ကိုမိုးသက် စောစောက ပြောတော့ ယုန်ကလေးကို ရှင့်ချစ်သူအဖြစ် ဟန်ဆောင် မပြစေချင်ဘူးဆို"

"ကိုယ် အခု ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပဲ ပြောမယ် ချွတ်ချွတ်၊ မာမီက ယုန်ကလေးနဲ့တော့ လုံးဝ သဘောတူမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ယုန်ကလေးအကြောင်း မာမီအားလုံး သိနေတယ်လေ၊ ဆင်းရဲနွမ်းပါးတာရယ်၊ ကိုယ့်လက်အောက်ငယ်သား ဖြစ်နေလို့လေ"

ယုန်ကလေးက ကိုမိုးသက်တင်နဲ့ တော်တော်နီးစပ်တဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်နိုင်ကြောင်း သတိထားမိနေသည်။ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆိုတော့ ချွတ်ချွတ်ကို ကြည့်တဲ့ မျက်ဝန်းတွေက တင်းမာနေလို့ပါ။

"ချွတ်ချွတ်ကို ဦးမိုးသက်တင်က ချစ်သူအဖြစ် ဟန်ဆောင်စေတာ ယုန်

ကလေး သိလား"

"မသိဘူး"

"ဒါဆို"

"ကိုယ် မသိစေချင်တဲ့ ကိစ္စတွေကို ယုန်က မသိချင်ပါဘူး၊ ကိုယ့်ကို အရမ်း ချစ်တယ်၊ ကိုယ် ထားရာနေ စေရာသွားတယ်၊ ယုန်က ငွေကြေး ဆင်းရဲတာ ကလွဲပြီး ကိုယ် နှစ်သက် မြတ်နိုးလာအောင် ဆွဲဆောင်နိုင်တဲ့ အရည်အချင်း တွေ အများကြီး ရှိတယ်လေ"

"တစ်မျိုးပဲ"

"ကိုယ်က ချွတ်ချွတ်ကို ကိုယ့်ဆရာရဲ့တူမ ကုမ္ပဏီထောင်ဖို့ လေ့လာချင် တာလို့ ပြောထားတယ်လေ"

"ကိုမိုးသက်တင်က ဘာဖြစ်လို့ အလုပ်ကိစ္စတစ်ခုကို ပြတ်ပြတ်သားသား နဲ့ အမှန်အတိုင်း မလုပ်ဆောင်ချင်ရတာလဲ"

"ကိုယ့်မာမိကြောင့်ပါ၊ လူ့လောကကြီးထဲကနေ ထွက်ခွာသွားရတော့မယ် ဆိုတော့ ကိုယ့်မာမိ စိတ်သောက ရောက်မှာကို မလိုလားဘူး၊ ကိုယ့်လုပ်ရပ် က အရမ်း ကလေးကလား ဆန်နေလို့ ယုန်ကိုတောင် အသိမပေးချင်ဘူး"

သူ ကလေးကလား ဆန်တာ ဘယ်သူ့ကိုမှ မသိစေချင်ပေ။ ဒေလီယာ့မာမိ ကို သူ့မှာ ချစ်သူ မိန်းကလေးရှိကြောင်း အခိုင်အမာ ပြရမည်။ ပြီးတော့ သူ ကို ကာကွယ် စောင့်ရှောက်ဖို့အတွက် ကိုယ်ရံတော်လည်း ဖြစ်စေချင်သည်။

"မင်းက သာမန်အချိန်မှာ ကိုယ့်ချစ်သူပေါ့၊ ကိုယ့်ကို အန္တရာယ်ပြုသူတွေ ရှိလာရင် မင်းက ကိုယ့်ရဲ့ ကိုယ်ရံတော် တပ်မှူးလေးအဖြစ် အကာအကွယ် ပေးရမယ်"

"ချွတ်တော့ နားမလည်ပါဘူး၊ ဘာတွေ လုပ်နေတာလဲ ကိုမိုးသက်တင်ကို

ဘယ်သူက ရန်ရှာမှာလဲ"

"မင်း စောင့်ကြည့်နေလေ ချွတ်ချွတ်၊ ကိုယ်လုပ်တာတွေ အဓိပ္ပာယ် ရှိမရှိ
မင်း တစ်နေ့တော့ သိလာမှာပါလေ"

ချွတ်ချွတ် စိတ်ထဲမှာ မတင်မကျကြီးနှင့် ပြန်လာခဲ့ရသည်။ ဘာတွေလဲ ကို
မိုးသက်က ဘာဖြစ်လို့ ဒီလိုကလေးကလား အလုပ်တွေ လုပ်ကိုင်ကြံစည် ရ
တာလဲ။ ချွတ်ချွတ် မျက်ဝန်းတွေထဲမှာ လှပချောမော နုညက်နေတဲ့ ယုန်
ကလေးကိုပဲ မြင်ယောင်နေမိလေသည်။
